

ΚΙΚΑ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΡΔΙΕΣ

ΠΟΥ

ΝΗΜΑΤΑ
ΠΟΥ
ΕΝΩΝΟΥΝ
ΒΙΒΛΙΟ 2

ΚΟΒΟΥΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΚΟΒΟΥΝ

ΚΙΚΑ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΚΟΒΟΥΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΒΟΥΛΑ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Κίκα Χατζοπούλου, *Καρδιές που κόβουν (Νήματα που ενώνουν, βιβλίο 2)*

Kika Hatzopoulou, *Hearts that Cut (Threads that Bind, book 2)*

Μετάφραση: Βούλα Αυγουστίνου

Επιμέλεια-διορθώσεις: Μάνος Μπονάνος

Προσαρμογή εξωφύλλου για την ελληνική έκδοση: Νίκη Αντωναιοπούλου

Υπεύθυνη έκδοσης: Υδόνη Καρούδη

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Kika Hatzopoulou, 2024

Copyright© για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2024

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Razorbill, an imprint of Penguin Random House, Νέα Υόρκη, 2024

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,

Δεκέμβριος 2024

ΚΕΤ Ε719 ΚΕΠ 813/24 ISBN 978-618-07-0732-8

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στη μαμά, αυτήν που δίνει ελπίδα

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Η ΚΟΠΤΡΙΑ

ΚΑΜΕΝΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΑΛΑΝΤΕΥΤΗΚΕ κάτω από τα πόδια του κοριτσιού. Τα κουφώματα του ξύλινου παράθυρου έκαναν έναν ήχο σαν νιαούρισμα γάτας που δεν έφαγε ακόμα πρωινό. Οι καρτέκλες των θρανίων έγειραν στ' αριστερά. Σε ολόκληρη την αίθουσα, μολύδια κύλησαν στο ξύλο και έπεσαν στο πάτωμα σ' ένα κονσέρτο από ντιν ντιν ντιν. Ο ουρανός είχε πάρει ένα σκούρο γκριζωπό μοβ χρώμα. Τα φώτα είχαν ανάψει. Τα λασπόνερα της παλίρροιας υψώνονταν κάτω από τα πλωτά θεμέλια του σχολείου, που άρχισε να επιπλέει.

Στο μπροστινό μέρος της αίθουσας, η δασκάλα ξεφύσησε παρατεταμένα και τους έδωσε άδεια να φύγουν. Όλα τα παιδιά της πρώτης γυμνασίου πετάχτηκαν σαν ελατήρια από τα θρανία τους, έχωσαν διαστικά τα τετράδια στις τσάντες τους, έσπρωξαν πίσω τις καρτέκλες τους με ένα τρίζιμο και παράτησαν τα βιβλία τους σε μια ψηλή στοίβα πάνω στην έδρα της δασκάλας. Μέσα σε δευτερόλεπτα, το κορίτσι είχε μείνει μόνο του στην αίθουσα.

Ήταν ακόμα σκυμμένη πάνω από το τετράδιό της και έτριβε κυκλικά με τα δάχτυλα τους κροτάφους της. Δεν πετάχτηκε ούτε όταν χτύπησε το κουδούνι· σηκώθηκε αργά και άφησε το μπούγιο να τη μεταφέρει έξω από τις πύλες του σχολείου.

Το ταρακούνημα ήταν ακόμα χειρότερο εδώ έξω. Οι δρόμοι των φτωχογειτονιών γύρω από τη Χρυσή Πόλη του Νάνζι ήταν κατασκευασμένοι από ανόμοια σανίδια τοποθετημένα πάνω σε αυτοσχέδιες πλωτές εξέδρες, έτσι οι ταλαντεύσεις εντεινόταν από τα πόδια των περαστικών. Κάθε δήμα

έμοιαζε μ' ένα θανατηφόρο παιχνίδι κουτσό: Μια λάθος κίνηση και μπορεί να κατέληγες μέσα στα θολά νερά της παλίρροιας που διακρίνονταν ανάμεσα στα κενά.

Το κορίτσι κρατούσε τα μάτια χαμηλωμένα στο έδαφος. Άκουγε τα δόντια της να τρίζουν, και ο ανατριχιαστικός ήχος τής τρυπούσε το κρανίο πέρα για πέρα. Ω θεοί, αυτός ο πονοκέφαλος. Δε θα περνούσε ποτέ;

Κάποιος από πίσω έπεσε πάνω της. Η σχολική της τσάντα γλίστρησε από τον ώμο της, κάνοντας το σώμα της να γείρει μπροστά. Ένωσε το ξαφνικό τράνταγμα σαν μαχαιριά ανάμεσα στα φρύδια. Σκούπισε τα δάκρυα με τις ράχες των χεριών της, μάζεψε την τσάντα της από κάτω και σήκωσε την πλάτη.

Έβλεπε μόνο σκούρο πορτοκαλί, το χρώμα που παίρνουν τα φύλλα του σφένδαμου το φθινόπωρο. Το χρώμα αυτό έδαφε το δέρμα κάποιων ανθρώπων, δημιουργώντας ακτινοβόλες στάμπες στη μουντή κακοφωνία του υπόλοιπου πλήθους. Τα σημάδια υπήρχαν στα πόδια, στα μπράτσα, στους λαιμούς, στα πρόσωπα, κύκλοι και σπείρες σαν απόκοσμα τατουάζ σε απόχρωση καμένου πορτοκαλί. Κάποιοι λίγοι ήταν σκεπασμένοι από την κορυφή ως τα νύχια, ενώ άλλοι είχαν μικρότερα στα μάγουλα.

Ήξερε από ένστικτο τι σήμαιναν τα σημάδια: *εγκλήματα*. Εγκλήματα που ζητούσαν τιμωρία, απονομή δικαιοσύνης από το δικό της χέρι.

Μια φιγούρα εμφανίστηκε μπροστά της. «Εδώ είσαι» είπε πρόσχαρα ο άντρας, σαν να τη γνώριζε. «Σε ψάχνω όλη μέρα. Τι άγριο που είναι το βλέμμα σου».

Το χέρι του τυλίχτηκε γύρω από τον καρπό της: την τράβηξε ανάμεσα στο πλήθος, σέρνοντάς την κυριολεκτικά πίσω του, προς άγνωστο προορισμό. Δε διέκρινε τα χαρακτηριστικά του, μόνο το πορτοκαλί που αγκάλιαζε τη σάρκα

του, από τον καρπό μέχρι τον αγκώνα του. Ανοιγόκλεισε πολλές φορές τα μάτια της, έτριψε τα βλέφαρά της, πίεσε τους βολβούς από πίσω, αλλά το αναθεματισμένο χρώμα δεν έλεγε να σβήσει.

«Ποιος είσαι;» τον ρώτησε. Από πού την ήξερε; Μήπως τον είχαν στείλει οι μητέρες της; «Πού πάμε;»

«Εδώ πέρα». Ο άντρας την τράδηξε πίσω από μια γωνία.

Το στενό κατάπια το φως από τις λάμπες του δρόμου. Η βοή της πολυκοσμίας σίγησε. Το κορίτσι άκουσε τον άντρα να έρχεται κοντά της και να σκύβει για να βρεθεί στο ύψος της. Η καρδιά της σφυροκοπούσε στ' αυτιά της.

«Σου δόθηκε μια αποστολή». Της έτριψε την πλάτη, σαν να την παρηγορούσε. Λες και δεν ήταν αυτός που της προκαλούσε τρόμο. «Ήρθε η ώρα να την εκπληρώσεις».

Το κορίτσι δεν ήθελε να δεχτεί την αποστολή. Μάντευε ποιος θα ήταν ο σκοπός της, ήδη τον ένιωθε να κυλάει στις φλέδες της με κάθε ξέφρενο χτύπο της καρδιάς της: *τιμώρησε, τιμώρησε, τιμώρησε*. Αλλά η τιμωρία συνεπαγόταν πόνο. Δεν ήθελε να προκαλεί πόνο.

Τα δάχτυλά του απλώθηκαν πάνω στο στήθος της και κάτι σκοτεινό κέντρισε τα σπλάχνα της. Την πόνεσε, σαν να γρατζούνισε την επιδερμίδα της, αλλά και ακόμα πιο βαθιά, σαν να τρύπησε τα μύχια του εαυτού της. Μια κραυγή ξέφυγε από τα χείλη της. Τραδήχτηκε μακριά του, με τις αισθήσεις της μπερδεμένες και αποπροσανατολισμένες.

«Ησύχασε τώρα» της είπε σιγά. Την κράτησε ακίνητη σφίγγοντας στη χούφτα του την πλάτη της μπλούζας της. Το κορίτσι διέκρινε μόνο το περίγραμμα του προσώπου του: το συνοφρυωμένο, συγκεντρωμένο βλέμμα του, τα μάτια του που γυάλιζαν με έντονη ασημένια λάμψη.

«Πάει, τελείωσε» της είπε, και τότε ο κόσμος της γκρεμίστηκε μ' ένα επώδυνο ΧΡΑΤΣ!

ΑΣΗΜΙ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟ

ΤΟ ΝΗΜΑ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟΥΣΕ σαν ρευστή φλόγα στην παλάμη της Ιώς, μια κοφτερή ασημόχρυση κλωστή. Ήταν τυλιγμένο δύο φορές γύρω από κάθε δάχτυλο του αριστερού της χεριού, σχηματίζοντας ένα άμορφο πλέγμα φόβου και αποφασιστικότητας. Τις νύχτες, πριν πέσει σαν κούτσουρο στο κάθε ελεεινό κρεβάτι που κατάφεραν να εξασφαλίσουν εκείνη και η Μπιάνκα, η Ιώ τύλιγε την αριστερή γροθιά της μ' ένα πανί που το έδενε μπροστά στο στήθος της.

Ήταν ένα θεϊκό νήμα, το μοναδικό της στοιχείο στην προσπάθεια να ξεδιαλύνει την αναθεματισμένη συνωμοσία που είχε ξεσκεπάσει στο Αλάντε· οπότε, χίλιες φορές να έκοβε την κυκλοφορία του αίματος στο χέρι της παρά να διακινδύνευε να το χάσει.

Τέντωσε τα κουρασμένα της δάχτυλα, κοιτάζοντας τις σταγόνες της βροχής να κυλούν πάνω στις αρθρώσεις της. Η καταιγίδα τις ακολουθούσε σαν αδέσποτο σκυλί από το Αλάντε ακόμα: πέντε βδομάδες μέσα σε μια ατέρμονη εναλλαγή λασποβροχής, μανιασμένης χιονοθύελλας και εκνευριστικού ψιλόβροχου. Η Μπιάνκα είχε τσιμπήσει δύο λεοπάρι αδιάβροχα καπέλα από κάτι βαρκαρήδες στο Πόλιον, αλλά και πάλι ήταν διαρκώς βρεγμένες ως το κόκαλο, σε βαθμό που το δερμάτινο μπουφάν της Ιώς μύριζε πλέον σαν ψόφιος αρουραίος που τον είχαν δουτήξει σε μουχλιασμένο τυρί. Πέντε βδομάδες τώρα περιπλανιόταν από πόλη σε πόλη των Ερημότοπων, περπατώντας μέσα στη βροχή και στη λάσπη, πέντε βδομάδες να παζαρεύει για φαΐ

και στέγη, να τσακώνεται με τη βασίλισσα της μαφίας, να πετάγεται από τον ύπνο της λουσομένη σε κρύο ιδρώτα, σπεύδοντας να δεδαιωθεί ότι το νήμα ήταν ακόμα δεμένο στο αριστερό της χέρι.

Πέντε ολόκληρες βδομάδες ώσπου τελικά το νήμα τις οδήγησε εδώ: στην παράγκα απέναντι από τον δρόμο και στη μορφή που βρισκόταν εκεί μέσα.

«Πέρασαν έξι ώρες» είπε η Μπιάνκα Ρόσι. Η βασίλισσα της μαφίας καθόταν σκυφτή πάνω στη γερτή τσίγκινη στέγη, δίπλα στην Ιώ, με τα σκιασμένα από το πλατύγυρο λεοπάρο καπέλο μάτια της καρφωμένα στα αντικρινά παραπήγματα. «Νομίζω ότι αρκετά περιμέναμε, κόπτρια».

Για την Μπιάνκα η Ιώ ήταν και θα ήταν η *κόπτρια*: επικίνδυνη, φονική, μια απειλή. Δεν είχε σημασία που η Ιώ τη δοήθησε να δραπετεύσει από το αρχηγείο της αστυνομίας, που συνωμότησε μαζί της για να προδώσουν και να τιμωρήσουν την αδελφή της Ιώς, που απαρνήθηκε την παλιά ζωή της προκειμένου μαζί να εντοπίσουν το άτομο που είχε καταστρώσει το σχέδιο εξόντωσης της βασίλισσας της μαφίας. Δεν είχε σημασία που μαζί διέσχισαν τους Ερημότοπους, κολλώνοντας η μία πάνω στην άλλη για ζεστασιά, πολεμώντας πλάι πλάι, μαγειρεύοντας και τρώγοντας γύρω από την ίδια φωτιά. Στα μάτια της Μπιάνκα, η Ιώ ήταν και θα ήταν μια μοιραϊδα, η νεότερη από τρεις αδελφές απογόνους των θεών της Μοίρας, που μπορούσε να βλέπει και να κόβει τα νήματα της ζωής και της αγάπης. Η Ιώ θα ήταν πάντοτε αυτή που την έριξε στους λύκους που έκοψαν το νήμα της ζωής της και τη μετέτρεψαν, παρά τη θέλησή της, σε ερινυίδα.

Ένα άψυχο αερικό και μια άκαρδη κόπτρια, τι σπουδαίο δίδυμο.

«Έξι ώρες» επανέλαβε η Μπιάνκα «και δεν έχει δγει τίποτα από την παρακολούθηση. Ας σπάσουμε την πόρτα

και ας τους κάνουμε μαύρους στο ξύλο μέχρι να ξεράσουν όλα τα μυστικά τους».

Αν και ακουγόταν στ' αλήθεια δελεαστικό, θα ήταν επίσης καταστροφικό. Επί πέντε βδομάδες, ο θεός ή η θεά τους ξεγλιστρούσε, δρισκόταν πάντα δυο δήματα πιο μπροστά. Αν ενεργούσαν διαστικά τώρα, μπορεί να μην τους ξαναδινόταν παρόμοια ευκαιρία.

«Το νόημα κάθε παρακολούθησης» απάντησε κοφτά η Ιώ, ανεβάζοντας τα γυαλιά μυωπίας πιο ψηλά στη μύτη της, «είναι να παρακολουθήσεις τις κινήσεις του στόχου σου. Δεν μπορούμε να ενεργήσουμε αν δε μάθουμε ποιος, ποια ή τι είναι».

«Ποιες κινήσεις; Το μόνο που κάνει είναι να κοιμάται». Η Μπιάνκα τίναξε τον καρπό της προς την παράγκα απέναντι από τη στέγη, όπου το συγκεκριμένο άτομο είχε όντως περάσει τις έξι τελευταίες ώρες ακίνητο.

Μέσα από τα παράθυρα της παράγκας διακρίνονταν περιγράμματα στις μπρούντζινες ανταύγειες της φωτιάς. Πολυάριθμα κορμιά κουρνιασμένα σε υπνόσακους και σε αιώρες κρεμασμένες από το ταβάνι, όλοι πρόσφυγες που αναζητούσαν καταφύγιο από τα νερά της Μεγάλης Παλίρροιας που ανέβαιναν σιγά στις ακτές της Νότιας Χερσονήσου. Οι περισσότεροι κοιμόντουσαν, αλλά ένας πηγαινοερχόταν στον μικροσκοπικό χώρο από τη σόμπα ως το παράθυρο. Ένας φαλακρός άντρας μεγαλύτερης ηλικίας που είχε φτάσει από τη Νότια Χερσόνησο νωρίτερα εκείνο το απόγευμα, μέλος της ίδιας προσφυγικής ομάδας με τον ή την κάτοχο της χρυσής κλωστής. Το αγέλαστο πρόσωπό του ήταν αυλακωμένο από δάκρυα· η Ιώ υποψιαζόταν ότι πιθανόν να είχε χωριστεί από την οικογένεια ή τους φίλους του στον δρόμο για εδώ. Τώρα κόλλησε τη στραβή του μύτη πάνω στο νοτισμένο από τη βροχή τζάμι· προς στιγμή, η Ιώ και η Μπιάνκα σφίχτηκαν.

Όμως ο άντρας δεν τις έβλεπε. Γι' αυτόν, η Ιώ και η Μπιάνκα ήταν απλώς δύο σκιές ανάμεσα στις εκατοντάδες που είχαν βρει κατάλυμα στις στέγες. Αυτό ήταν το καλό των πόλεων όπως η Αγιά που στηρίζονταν πάνω σε χιλιάδες λεπτούς πασσάλους, τενεκεδουπόλεις στοιβαγμένες η μία πάνω στην άλλη σαν παιδικά τουβλάκια, που τη νύχτα το έδαφός τους γινόταν έρμαιο της παλίρροιας· η πρόσδασή τους σε ηλεκτρικό ρεύμα ήταν πολύ περιορισμένη. Ούτε ένας αναμμένος φανοστάτης στον ορίζοντα· το σκοτάδι φωτιζόταν μόνο από λιγοστές προσεκτικά φυλασσόμενες φωτιές, απ' όπου ψηλόλιγνες τολύπες καπνού υψώνονταν προς τα μολυβένια σύννεφα από πάνω. Η Μπιάνκα, γέννημα θρέμμα της οδού Πασχαλιών που βομβαρδιζόταν από φώτα νέον, σιχαινόταν την έλλειψη ηλεκτρισμού, αλλά η Ιώ την έβρισκε παράδοξα γοητευτική. Οι ανταύγειες της φωτιάς έδαφαν τα πάντα με μια ρόδινη πορτοκαλί χροιά, σαν φρεσκοφιλημένα χείλη.

Ο άντρας άφησε την κουρτίνα να πέσει στη θέση της και ξάπλωσε στον υπνόσακό του. Πέρασαν κάμποσα λεπτά. Δεν ξανακουνήθηκε.

Η Μπιάνκα έγειρε το κεφάλι της στο πλάι, μ' εκείνη τη χαρακτηριστική χάρη αιλουροειδούς. «Αποκοιμήθηκε;»

Η Ιώ έφερε μπροστά της το Υφαντό, ένα μωσαϊκό των ασημένιων κλωστών που συνέδεαν τους ανθρώπους με τα πράγματα που αγαπούσαν. Μόνο οι απόγονοι των Μοιρών, των θεών του Περωμένου, το έβλεπαν. Οι μοιραϊδες ενσαρκώνονταν πάντοτε σε τρία αδέρφια: το πρώτο παιδί έγνεθε τις κλωστές της μοίρας· το δεύτερο τις επιμήκυνε και τις μετρούσε· το τρίτο τις έκοβε. Η Ιώ ήταν το τρίτο παιδί της οικογένειάς της, η κόπτρια. Μέσα στο Υφαντό, έβλεπε πίσω από το ξύλο και το τιμέντο, διέκρινε το κουδάρι των ασημένιων κλωστών που ξεπετάγονταν από το στήθος κά-

θε ατόμου. Στην περίπτωση του γέρου, οι κλωστές του ήταν εντελώς ακίνητες, το ίδιο και οι κλωστές όλων των προσφύγων μέσα στη μικροσκοπική παράγκα.

«Ναι» είπε η Ιώ. «Όλοι φαίνονται να κοιμούνται».

«Επιτέλους» είπε αργόσυρτα η Μπιάνκα. «Μήπως τώρα μπορούμε να σπάσουμε την πόρτα και να ζητήσουμε απατήσεις;»

«Ναι στο δεύτερο, όχι στο πρώτο» είπε η Ιώ. «Οι κινήσεις μας πρέπει να είναι αργές και σταθερές αν θέλουμε να μείνουμε απαρατήρητες. Αν ο θεός ή η θεά νιώσει την παραμικρή δόνηση στο νήμα που κρατάω, μπορεί να μας καταλάβει».

Αυτός ήταν ο λόγος που η Ιώ είχε μείνει σχεδόν ακίνητη πάνω σ' αυτή τη στέγη από τη στιγμή που η μορφή με την κουκούλα και το θεϊκό νήμα είχε φτάσει πριν από έξι ώρες στην Αγιά μαζί με το προσφυγικό καραβάκι από τα νότια. Ακόμα και τώρα, η Ιώ ξεδιπλώθηκε από τη σκυφτή στάση της όσο πιο αργά ήταν ανθρωπίνως δυνατό, κάνοντας την Μπιάνκα να στριφογυρίσει με υπερβολικό τρόπο τα μάτια της.

Η Ιώ την αγνόησε και απλά γύρισε να επιθεωρήσει τα τσίγκινα παραπήγματα που απλώνονταν σε όλη την Αγιά, τις άναρχες μεταλλικές γέφυρες, τις ελικοειδείς σκάλες και τα αγκαθωτά πλέγματα ανάμεσα στους δρόμους που εμπόδιζαν τους μεγαλύτερους χιμαιρίνους να συρθούν έξω από το νερό. Αυτή τη στιγμή, η πόλη ήταν γεμάτη πρόσφυγες που έτρεχαν να γλιτώσουν από τα κύματα τσουνάμι της Μεγάλης Παλίρροιας. Εκατοντάδες στοιβάζονταν σε παράγκες και σχεδόν δύο ντουζίνες από αυτούς στριμώνονταν σαν σαρδέλες όπου έβρισκαν πάνω σε στέγες και δρόμους.

«Θα πάω πρώτη κι εσύ θα μείνεις κρυμμένη στις σκιές, εντάξει;» είπε η Ιώ. «Όπως το σχεδιάσαμε».

«Ναι, ναι, το σχέδιο» είπε η Μπιάνκα μ' ένα ανυπόμονο τίναγμα του καρπού της. «Ας ξεκουνηθούμε επιτέλους, κόπτρια».

Η βροχή έπεφτε πάνω τους βουίζοντας την ώρα που ξεκίνησαν. Το σώμα της Μπιάνκα έσκιζε τον αέρα με σπασμωδικές δρασκελιές, ασυνήθιστη καθώς ήταν ακόμα στη νεοαποκτηθείσα ταχύτητα και ευκινησία της. Η Ιώ ακολουθούσε με τον δικό της ρυθμό, πηγαίνοντας σαν χελώνα, μιας και δεν ήθελε να κουνήσει το νήμα στο αριστερό της χέρι. Πήδησαν στην παρακείμενη γέφυρα, όπου προσγειώθηκαν με τα γόνατα λυγισμένα για να κάνουν όσο το δυνατόν λιγότερη φασαρία. Στις πασσαλόπηκτες πόλεις όπως η Αγιά, το κόλπο δεν ήταν να διαλέγεις την πιο σύντομη ή ευθεία διαδρομή, όλα είχαν να κάνουν με τον θόρυβο. Με τα πάντα φτιαγμένα από τσίγκο και σίδερο, ακόμα και το παραμικρό δήμα δονούσε ολόκληρη τη γειτονιά. Παρά τους ήχους της ασταμάτητης βροχής, οι κάτοικοι ήταν τόσο εξοικειωμένοι με τους γνώριμους στεναγμούς και τριγμούς της πόλης τους που οποιοσδήποτε ασυνήθιστος θόρυβος τους έδαξε αμέσως σε κατάσταση συναγερμού, όπως πολύ γρήγορα είχαν συνειδητοποιήσει η Ιώ και η Μπιάνκα στην πρώτη πασσαλόπηκτη πόλη που σταμάτησαν.

Διέσχισαν διαστικά τους δρόμους. Είχαν τόση υπερένταση που κάθε τρίζιμο και πλατσούρισμα των ποδιών τους έμοιαζε να αντηχεί δέκα φορές πιο δυνατά. Ο δρόμος της Ιώς διασταυρώθηκε με πολυάριθμα μικροσκοπικά ζώφια με αμέτρητα πόδια που έκαναν τις τρίχες στα μπράτσα της να σηκώνονται όρθιες από την αηδία. Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, η Αγιά είχε κατακλυστεί από αυτούς τους αναθεματισμένους χιμαιρίνους –κάθε λογής παρασιτικά υδρίδια– σε θαμνό που οι ντόπιοι είχαν αρχίσει να τα συμπεριλαμβάνουν στην καθημερινή τους διατροφή: τηγανη-

τοί φρυνό-ψυλλοι, τσιπς από φτερωτές σαρανταποδαρούσες, σούπα με σαλιγκαρο-πέστροφα.

«*Ιιιχ!*» Λίγα μέτρα πιο μπροστά, η Μπιάνκα άρχισε να χοροπηδά από το ένα πόδι στο άλλο. «Πέτα το από πάνω μου!»

Ένα κερί άναψε στο παράθυρο πάνω από τα κεφάλια τους, και η ξεστή κίτρινη φλόγα του δημιούργησε καλειδοσκοπικούς αντικατοπτρισμούς στις γυαλιστερές από τη βροχή τσίγκινες στέγες. Η Ιώ έβαλε το χέρι της μπροστά στο στόμα της Μπιάνκα και την έσπρωξε στον τοίχο, κολλώντας και η ίδια δίπλα της. Άκουσε το τρίζιμο του παράθυρου που άνοιξε κάπου ψηλά, ένιωσε την καυτή ανάσα της Μπιάνκα ανάμεσα στα δάχτυλά της, αισθάνθηκε κάτι να σκαρφώνεται τρέχοντας στη γάμπα της. Μια άηχη κραυγή δόνησε το λαρύγγι της. Καταραμένοι μικροί σατανάδες!

Μετά από μια στιγμιαία παύση, το άτομο με το κερί ξαναμπήκε στο σπίτι. Σε βουβό πανικό, η Ιώ και η Μπιάνκα άρχισαν αμέσως να κοπανάνε κάθε σπιθαμή του σώματός τους με τα χέρια τους, ψάχνοντας τους αναθεματισμένους μικροσκοπικούς χιμαιρίνους.

«Εντάξει, έφυγαν» ψιθύρισε η Ιώ. «Έλα να προχωρήσουμε, για όνομα των θεών».

Ο μόνος δρόμος για την παράγκα ήταν μέσω μιας σειράς «αιωρούμενων» σκαλοπατιών, καρφωμένων στο πλάι μιας ιδιαίτερα ψηλής στοίβας παραπηγμάτων. «Γλαρό-σκαλες» τις αποκαλούσαν οι ντόπιοι, από τους γλάρους που κούρνιαζαν συχνά εκεί. Τα σκαλοπάτια ήταν απλές μεταλλικές πλάκες, με άκρες καφεκόκκινες από τη σκουριά, που γυάλιζαν από το νερό της βροχής και υψώνονταν σε εξωφρενικά ύψη. Ούτε κουπαστή, ούτε κάγκελα, ούτε ρίχτια, ούτε κανενός είδους στήριγμα ανάμεσα στις πλάκες.

Χειρότερες κι από γατο-γέφυρες, σκέφτηκε η Ιώ.

Μονάχα που η Μπιάνκα ανέβαινε ήδη, και καθώς η Ιώ

δεν είχε σκοπό ν' αφήσει το δολοφονικό αερικό από τα μάτια της, άρχισε κι αυτή να σκαρφλώνει αργά τα αιωρούμενα σκαλοπάτια της γλαρό-σκαλας, με τα μπράτσα ανοιχτά για ισορροπία. Κάθε φορά που το μάτι της έπεφτε κατά λάθος στην άδυσο ανάμεσα από τις πλάκες, η Ιώ ένιωθε σαν να έτρωγε κλοτσιά στο στομάχι. Όταν επιτέλους έφτασε την Μπιάνκα στην κορυφή της σκάλας, η καρδιά της χτυπούσε σαν ταμπούρλο στα πλευρά της, η ανάσα της έδγαινε ρηχή και κοφτή, και τα μάτια της είχαν θολώσει.

Ηρέμησε, ψιθύρισε η Θαΐς στις αναμνήσεις της. Δώσε όνομα στο συναίσθημά σου. Βρες τη σκέψη από πίσω, την αιτία. Πάρε ανάσα από τη μύτη, άφησέ τη να βγει από...

Όχι. Η Ιώ ξόρκισε τη Θαΐς από τη μνήμη της. Οι συμβουλές της μεγαλύτερης αδελφής της ήταν σαν τσιμπούρια, ακάλεστες και ανεπιθύμητες αλλά επίμονες, παρασιτούσαν στις σκέψεις και στα συναισθήματά της. Δεν ήθελε τη βοήθεια της Θαΐς· δεν ήθελε τα κόλπα και τους ύπουλους χειρισμούς της. Ναι μεν θα την έκανε να νιώσει καλύτερα, ίσως ακόμα και να κατεύναζε τον τρόμο της, αλλά δεν ήταν παρά μια πλεκτάνη. Μια κατ' επίφαση στοργή που είχε στερήσει από την Ιώ την ειλικρινή υποστήριξη, την αυθεντική αγάπη.

Πόσο την πονούσε να θυμάται: για δύο χρόνια βασανίζόταν από τύψεις που είχε διώξει τη Θαΐς από το Αλάντε. Όταν η αδελφή της επέστρεψε, δείχνοντας έτοιμη να τη συγχωρήσει, ακόμα και ευτυχισμένη, η Ιώ πέταξε από χαρά. Γεννήθηκε μέσα της η ελπίδα ότι θα τα ξανάβρισκαν, ότι θα άφηναν πίσω τους τα παλιά, ότι θα τους δινόταν μια δεύτερη ευκαιρία! Όλες αυτές τις βδομάδες ταξιδιού, η Ιώ έφερνε και ξανάφερνε στο μυαλό της τις λιγοστές στιγμές που είχαν περάσει μαζί στο Αλάντε: όταν η Θαΐς την αγκάλιασε μόλις σκότωσε το δεύτερο αερικό, τη Ρείνα. Όταν η Θαΐς την παρηγόρησε ανάμεσα στα σφαγιασμένα πτώματα των Εννιά

Μουσών. Όμως, η ίδια η Θαΐς ήταν εκείνη που είχε οργανώσει την επίθεση της Ρείνα, εκείνη που είχε σχεδιάσει τις εκτελέσεις των Εννιά. Όλα η Θαΐς: η Θαΐς που την πλήγωνε και που μετά της έδενε τις πληγές που η ίδια είχε προκαλέσει.

Ω θεοί, η Ιώ ένωθε μεγάλο κορόιδο.

Δε θα ξαναπιανόταν ποτέ πια κορόιδο. Ο πανικός έδωσε τη θέση του στην οργή, τα ρουθούνια της τρεμούλιασαν, τα κοφτά χνότα της άχνισαν στην παγωμένη βροχερή ατμόσφαιρα. Κατέδασε το βλέμμα στα χέρια της και είδε ότι είχε σφίξει τις γροθιές της και ότι οι μπότες της είχαν πάρει θέση μάχης, σαν να ήταν έτοιμη να επιτεθεί σε κάποιον.

Με αθόρυβο, αποφασιστικό δηματισμό διέσχισε τη στενή διαβάθρα που οδηγούσε στη σειρά των τσίγκινων παραπηγμάτων όπου κρυβόταν ο στόχος τους. Η Μπιάνκα στεκόταν στητή σαν βέργα στην άκρη της διαβάθρας: η άκαμπτη στάση του σώματός της απέπνεε κάτι το απόκοσμο, το επικίνδυνο.

Χωρίς καθυστέρηση, η Ιώ έκλεισε τον δρόμο της βασίλισσας της μαφίας και την έπιασε σφιχτά από τους αγκώνες. Το γυάλινο βλέμμα της Μπιάνκα ήταν καρφωμένο στην παράγκα. Στις ίριδες των ματιών της άστραφταν οι πορτοκαλί λάμπες της ερινυίδας.

«Ει» ψιθύρισε η Ιώ. «Μπιάνκα».

«Βλέπω το στίγμα του εγγλήματος πάνω σε κάποιους από αυτούς. Δεν είναι καλοί άνθρωποι, κόπτρια». Τα λόγια γλίστρησαν μέσα από τα ακίνητα χείλη της Μπιάνκα, μια τρομακτική εικόνα που έκανε την καρδιά της Ιώς να ανέβει στο λαρύγγι της. «Θα τους τιμωρήσουμε; Θα πάρουμε εκδίκηση; Με γαργαλάνε τα χέρια μου».

Η Ιώ κοίταξε τα χέρια της Μπιάνκα και είδε τα δάχτυλά της αγκυλωμένα σαν άρπαγες. Αν και δεν το έβλεπε πλέον, ούτε καν στο Υφαντό, ήξερε ότι μέσα στη γροθιά της Μπιάν-

κα υπήρχε ένα κολοβωμένο νήμα της ζωής. Είχε κοπεί και μετατραπεί σε μαστίγιο ερινυίδας· όλα μέρους του σχεδίου των θεών να αναδιώσουν το αφανισμένο γένος των απογόνων των Ερινύων.

Άλλο ένα έγκλημα της Θαΐς: εκείνη είχε μετατρέψει την Μπιάνκα σε αερικό, διψασμένο για βία και καταδικασμένο σε πρόωρο θάνατο.

Η Ιώ ανάγκασε το σώμα της να μείνει ακίνητο. Η υπόσχεση της βίας βάραινε την ατμόσφαιρα, έπνιγε τη μύτη της, πίεζε το στήθος της, νύχιαζε τα πλευρά της. Στις πέντε βδομάδες που ταξίδευαν μαζί, η Μπιάνκα είχε βρεθεί μόνο άλλες δύο φορές σε τούτη τη σαν έκσταση κατάσταση. Και τις δύο φορές η Ιώ αναγκάστηκε να τη συγκρατήσει με τη βία ώσπου να ξανάρθει στα σύγκαλά της. Τώρα, όμως, δε γινόταν να παλέψει μαζί της για να τη συνεφέρει, θα σήκωναν όλη την πόλη στο πόδι.

«Δε θα υπάρξει τιμωρία» είπε η Ιώ. «Ούτε εκδίκηση. Θα μείνεις κρυμμένη όσο εγώ θα προσεγγίζω τον στόχο. Δεν πρόκειται να μας ξαναδοθεί άλλη τέτοια ευκαιρία. Πρέπει να συγκεντρωθείς, Μπιάνκα».

«Να συγκεντρωθώ» επανέλαβε η Μπιάνκα. Το βλέμμα της πήγε στην Ιώ. Έμειναν να στέκονται εκεί, τα μάτια με τις πορτοκαλί ίριδες έσμιξαν με τα μάτια με τις ασημένιες, οι παλάμες της Ιώς σκέπασαν τις γροθιές της Μπιάνκα.

Ένας κεραυνός έσκασε πάνω από την πόλη, δυσοίωνα δυνατός. Η άσπρη λάμψη της αστραπής φώτισε το πρόσωπο της Μπιάνκα: το χλωμό της δέρμα, τα ανοιχτόχρωμα ξανθά μαλλιά της, το πανέξυπνο βλέμμα της. Τα μάτια της είχαν ξαναπάρει το κανονικό καστανό τους χρώμα, είχαν σθήσει από μέσα τους οι πορτοκαλί φλόγες.

Ο κόσμος δυθίστηκε πάλι στις σκιές. Το στήθος της Ιώς ήταν σφιγμένο από την ένταση, οι ώμοι της πονούσαν από

την προσπάθεια να καταπνίξει τον τρόμο της. Η Μπιάνκα ξεγλίστρησε από τη λαβή της Ιώς και πήρε μια άλλη σκάλα που την οδήγησε σε μια σκοτεινή γωνιά απ' όπου θα φυλούσε τσίλιες. Η Ιώ έμεινε ολομόναχη με την επίμονη βροχή, τη στενή διαβάθρα και την πόρτα.

Τα υγρά της ακροδάχτυλα τεντώθηκαν πάνω στο μέταλλο. Πίσω από αυτή την πόρτα βρισκόταν ενδεχομένως η απάντηση στις μυριάδες ερωτήσεις της. Η Ιώ είχε ξεσκεπάσει τις λεπτομέρειες του σχεδίου των θεών: Υπακούοντας στις διαταγές τους, η Θαιΐς είχε φτάσει στο Αλάντε, αναζητώντας ανθρώπους που στις φλέβες τους έτρεχε αραιωμένο αίμα ερινυίδων, για να κόψει το νήμα της ζωής τους και να ενεργοποιήσει τις δυνάμεις τους. Έπειτα, είχε εξαπολύσει αυτά τα αερικά στην πόλη για να εκτελέσουν όσους είχαν πάρει μέρος στη γενοκτονία των πρώτων ερινυίδων πριν από δώδεκα χρόνια. Αυτό που δεν είχε ανακαλύψει ακόμα η Ιώ ήταν το γιατί. Για ποιο λόγο οι θεοί ήταν τόσο αποφασισμένοι να πάρουν εκδίκηση για τη γενοκτονία και να αναδιώξουν το γένος των Ερινύων; Ποιος ήταν ο απώτερος σκοπός τους;

Επίσης, ποια ήταν η θέση της Ιώς σε όλο αυτό το δράμα; Εδώ και κάμποσο καιρό οι προστατευόμενοι καλλιτέχνες των Μουσών ζωγράφιζαν και συνθέταν μια προφητεία που την αφορούσε: *Η κόπτρια, η αθέατη λεπίδα, η θεορίστρια πεπρωμένων. Κόβει την κλωστή και ο κόσμος τελιώνει.* Τι ρόλο θα χρειαζόταν να παίξει η Ιώ σε όλο αυτό τον χαμό, και μήπως υπήρχε τρόπος να τον αποφύγει;

Η Ιώ έσφιξε το σαγόνι της. Δε θα έδειχνε άλλο υπομονή. Δε θα ξαναπιανόταν κορόιδο. Το όπλο της από δω και πέρα θα ήταν η πανουργία, και θα τη χειριζόταν με ακρίβεια.

Έβαλε τα γυαλιά της στην τσέπη της, έδγαλε τα σύνεργα διάρρηξης και ξεμπερδεψε στο άψε σήψε με την κλειδαριά. Σφήνωσε τη μύτη της μπότας της στην κάτω χαραμάδα για

να μην τρίζει και άνοιξε σιγά την πόρτα. Η παράγκα ήταν ένας μικροσκοπικός τετράγωνος χώρος, που τον έκαναν να φαίνεται ακόμα μικρότερος τα θρεγμένα παλλά που οι πρόσφυγες είχαν απλώσει σε σκοιινιά για να στεγνώσουν. Στα αριστερά της υπήρχε μια ξυλόσομπα και στο μάτι από πάνω μια κατσαρόλα με μέσα της μια κουτάλα· στα δεξιά της υπήρχε ένα μικρό τραπέζι γεμάτο είδη πλεξίματος· μπροστά από τον απέναντι τοίχο ήταν στρωμένα ξεφτισμένα στρωσίδια. Επτά σώματα κοιμόντουσαν πάνω τους. Η μυρωδιά ιδρωτίλας και ταγκής αλμύρας ήταν αποπνικτική.

Με βασανιστικά αργές κινήσεις, η Ιώ έκλεισε την πόρτα χωρίς να την κλειδώσει. Έφερε μπροστά της το Υφαντό. Στην όψη της ανυπόφορης εικόνας ανοιγόκλεισε γρήγορα τα μάτια της: υπήρχαν υπερβολικά πολλοί άνθρωποι στο δωμάτιο, υπερβολικά κοντά ο ένας στον άλλο. Έμοιαζε με έκρηξη ασημένιων λάμπων, τόσο εκτυφλωτική που της έτσουξε τα μάτια. Έστω κι έτσι όμως, η χρυσή κλωστή ξεχώριζε, εκεί στην πιο απομακρυσμένη από τη σόμπα κουκέτα.

Ήταν γυναίκα, απ' όσο μπορούσε να διακρίνει η Ιώ ανάμεσα από τα απλωμένα ρούχα. Το πρόσωπό της δεν φαινόταν, αλλά τα μακριά, κόκκινα σαν αίμα μαλλιά της ήταν απλωμένα πάνω στο κουβαριασμένο πουλόβερ που είχε για προσκεφάλι. Οι κλωστές που ξεπηδούσαν από το στήθος της ιρίδιζαν με ασημένια λάμψη· η Ιώ έκανε ένα δήμα κατά μήκος της σειράς των κοιμισμένων και διπλώνοντας τη μέση της για να δλέπει καλύτερα πέρασε σκυφτή κάτω από τα παλλά και τα παντελόνια που έσταζαν νερά στο πάτωμα.

Δεν καλοκαταλάβαινε τι έβλεπε. Η ασημένια και χρυσή κλωστή την οποία ακολουθούσε τις πέντε τελευταίες βδομάδες οδηγούσε στην κοιμισμένη γυναίκα· αλλά όχι στο στήθος της. Η κλωστή τυλιγόταν γύρω από τον αστράγαλό της· η μία άκρη της οδηγούσε στο χέρι της Ιώς, ενώ η άλλη

σε κάποιο άγνωστο σημείο έξω από την παράγκα, κάπου στα βορειοδυτικά. Η κλωστή δεν ανήκε στη γυναίκα. Δεν ήταν θεά. Ανήκε σε κάποιον άλλο και είχε δεθεί γύρω από το πόδι αυτής της γυναίκας για λόγους παραπλάνησης.

Ξαφνικά, η Ιώ ένωσε σαν να της είχαν κόψει τα φτερά· άφησε τα χέρια της να πέσουν στο πλάι.

Η γυναίκα αυτή ήταν ένας αντιπερισπασμός. Και η Ιώ με την Μπιάνκα είχαν περάσει πέντε δδομάδες κυνηγώντας την.

Όταν έφυγαν από το Αλάντε, πάνω από έναν μήνα πριν, η θεϊκή κλωστή έδειχνε βορειοδυτικά. Η Ιώ και η Μπιάνκα την είχαν ακολουθήσει, διασχίζοντας με ιλιγγιώδη ταχύτητα τους Ερημότοπους, κάτω από χιονοθύελλες και καταιγίδες σκόνης, ξοδεύοντας σχεδόν όλα τους τα χρήματα μόνο και μόνο για ν' αλλάξει ξαφνικά κατεύθυνση και να στραφεί προς τα νοτιοανατολικά. Ρίχτηκαν πάλι στο κυνήγι, περνώντας από μεθοριακούς σταθμούς, από χωριά και πόλεις, αλλά πάνω που την πλησίασαν, η κλωστή παρέκκλινε ξανά: αυτή τη φορά καρφί προς τα δυτικά.

Τότε ήταν που της μπήκαν ψύλλοι στ' αυτιά ότι τις παραπλανούσαν. Ότι τις έστελναν επίτηδες σε μια μάταιη καταδίωξη γύρω γύρω στους Ερημότοπους που εξαντλούσε γρήγορα τα χρήματα, την ενέργεια και τη θέλησή τους. Πριν από μία δδομάδα βρισκονταν στα δάθη της Χερσονήσου, ακολουθώντας την κλωστή προς τα νότια, όταν έσκασε σαν βόμβα η είδηση ότι η τρομερή Μεγάλη Παλίρροια κατευθυνόταν πλέον προς τις νότιες ακτές. Η Ιώ συνειδητοποίησε πως αυτή ήταν η ευκαιρία τους: είχε μελετήσει κάθε κουκκίδα στον χάρτη της, και στο τέλος είχε καρφώσει το δάχτυλό της στην Αγιά.

Η πασσαλόπηκτη πόλη ήταν η μεγαλύτερη παραμεθόριος πόλη ανάμεσα στη Χερσόνησο και στους Ερημότοπους· το τοπικό της συμβούλιο επιδείκνυε ασυνήθιστη μεγαλο-

ψυχία και τα σύνορά της παρέμεναν πάντα ανοιχτά στους πρόσφυγες. Όποιος κατευθυνόταν δόρεια τρέχοντας να ξεφύγει από τα κύματα τσουνάμι της Μεγάλης Παλίρροιας θα περνούσε αναγκαστικά από την Αγιά. Αν η Ιώ και η Μπιάνκα έσπευδαν δόρεια προς την Αγιά, ο θεός ή η θεά θα έπεφτε κατευθείαν στα χέρια τους.

Ένα σιγανό θρόισμα ακούστηκε από κάπου μέσα στην παράγκα. Η Ιώ έκλεισε το Υφαντό και κοίταξε εξεταστικά τον χώρο γύρω της: οι μορφές έμοιαζαν να κοιμούνται, αλλά μεγάλο μέρος του δωματίου δε φαινόταν εξαιτίας των κρεμασμένων παλιών. *Βλέπω το στίγμα του εγκλήματος πάνω σε κάποιους από αυτούς, είχε πει η Μπιάνκα. Δεν είναι καλοί άνθρωποι, κόπτρια.*

Με την καρδιά να σφυροκοπάει στ' αυτιά της και τα νεύρα της σε εγρήγορση από την αδρεναλίνη, η Ιώ παραμέρισε ένα κρεμασμένο πόντισο. Εκεί, κουλουριασμένο στο πλευρό του πατέρα του, ήταν ένα παιδί, μετά βίας πέντε χρονών· το αγοράκι τινάζόταν στον ύπνο του, με το μέτωπο ζαρωμένο σαν να έδλεπε εφιάλτη. Η Ιώ κοίταξε τον πατέρα –δόξα στους μεγαλοδύναμους, κοιμόταν ακόμα– και μετά την κοκκινομάλλα με τη θεϊκή κλωστή.

Τα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα, καρφωμένα πάνω στην Ιώ.

Όλα συνέβησαν πολύ γρήγορα: Το λεπτό στόμα της κοκκινομάλλας έγινε μια σκληρή, ίσια γραμμή. Τα μάτια της πετάχτηκαν σε κάτι –σε κάποιον– πίσω από την Ιώ. Η Ιώ έκανε γρήγορα μεταβολή και ετοιμάστηκε για τα χειρότερα. Πρόλαβε να δει ένα χέρι να σκίζει τον αέρα. Μια κουτάλα που πάνω της καθρεφτιζόταν η πορφυρή λάμψη της φωτιάς.

Κάτι βαρύ έσκασε με γδούπο στα πλάγια του κεφαλιού της Ιώς.

ΕΙΠΑΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΚΟΒΟΥΝ

«Οι Καρδιές που κόβουν είναι όλα όσα θέλω από ένα σίκουελ!
Σε αυτή τη συναρπαστική επιστροφή στον μαστιζόμενο από την
κλιματική καταστροφή κόσμο των αλλογενών, η Κίκα Χατζοπούλου
μάς χαρίζει ένα αγωνιώδες μυστήριο με υψηλά ρίσκα
και μια ανατροπή που κυριολεκτικά κόβει την ανάσα».

— LESLIE VEDDER, best seller συγγραφέας της τριλογίας *The Bone Spindle*

«Οι Καρδιές που κόβουν είναι η μαγευτική και γεμάτη αυτοπεποίθηση
επιστροφή στον φανταστικό —και απόλυτα πρωτότυπο— κόσμο
που γνωρίσαμε στα *Νήματα που ενώνουν*. Καμία λέξη δεν είναι περιττή
και κάθε πρόταση ηχεί σαν τραγούδι. Πρέπει να διαβαστεί
από κάθε φαν ιστοριών ελληνικής μυθολογίας και φαντασίας».

— SARAH UNDERWOOD, best seller συγγραφέας στη λίστα των *New York Times*

ΕΙΠΑΝ ΓΙΑ ΤΑ ΝΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΕΝΩΝΟΥΝ

«Με υποβλητική ατμόσφαιρα που υπαινίσσεται τον κίνδυνο, τα *Νήματα που
ενώνουν* υφαίνουν έναν υπέροχο σκοτεινό ιστό μυστηρίου, μοιραίου έρωτα
και σύγχρονου μύθου. Δε θα μπορείτε να το αφήσετε από τα χέρια σας».

— ALEXANDRA BRACKEN, συγγραφέας του *Lore*, best seller των *New York Times*

«Το ακαταμάχητο ντεμπούτο της Κίκας Χατζοπούλου δίνει τον αναγνώστη
με χρυσή κλωστή. Πλέκοντας αριστοτεχνικά τη μαγεία, τη μυθολογία
και το μυστήριο, το βιβλίο εισάγει τους αναγνώστες σ' έναν εκπληκτικό
φανταστικό κόσμο που μένει στη μνήμη πολύ καιρό
αφότου διαβάσεις και την τελευταία σελίδα».

— CLAIRE M. ANDREWS, συγγραφέας της τριλογίας *Daughter of Sparta*

«Μια καθηλωτική ερωτική ιστορία και σκηνές καταγιστικής δράσης με
φόντο μια ενδιαφέρουσα υπόθεση πολιτικής διαφθοράς και συνωμοσιών
δημιουργούν έναν δυναμικό ρυθμό. [Μια] καλοδουλεμένη περιπέτεια».

— PUBLISHERS WEEKLY, starred review

ISBN 978-618-07-0732-8

9 786180 707328 >

Bonθ. κωδ. μηχ/σης 14732

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗΣ
www.patakis.gr